

2. Organ finansowy orzeka o wyłączeniu z ryczałtu na podstawie materiału dowodowego.

3. W razie wyłączenia podatnika z grupy osób opłacających zryczałtowany podatek za część roku podatkowego (ust. 1 pkt 1) za podstawę do ustalenia podatku dochodowego za okres nie objęty ryczałtem przyjmuje się dochód osiągnięty w tym okresie i stosuje się do niego stopę podatku odpowiadającą dochodowi obliczonemu w stosunku rocznym.

4. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 2 lit. a) i b) wyłączenie z grupy osób opłacających zryczałtowany podatek i opłacanie podatku obrotowego i podatku dochodowego na zasadach ogólnych następuje niezależnie od ciężającej na podatniku odpowiedzialności na podstawie przepisów ustawy karnej skarbowej.

5. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 2 kwoty wpłacone tytułem zryczałtowanego podatku zalicza się na podatek dochodowy za dany rok podatkowy, nadwyżkę zaś na podatek obrotowy.

6. W razie wyłączenia z grupy osób opłacających zryczałtowany podatek (ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. c) obowiązek założenia właściwych ksiąg powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po doręczeniu decyzji o wyłączeniu z ryczałtu.

§ 14. 1. Zmiana wysokości ryczałtu następuje w trybie przewidzianym w § 7 w razie zawiadomienia o zmianie w stanie zatrudnienia, o zmianie miejsca wykonywania świadczeń oraz o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń —

poczynając od miesiąca, w którym miały miejsce okoliczności uzasadniające zmianę.

2. Orzeczenie zmieniające wysokość ryczałtu powinno zawierać datę, od której następuje zmiana.

3. Jeżeli w następstwie zmian, o których mowa w ust. 1, należałoby obniżyć wysokość ryczałtu, organ finansowy ogranicza tymczasowo pobór miesięcznych rat ryczałtu o kwotę, o jaką należałoby ograniczyć ryczałt, a po zakończeniu roku podatkowego wydaje decyzję zmieniającą wysokość ryczałtu, biorąc pod uwagę całoroczną działalność podatnika.

4. Od decyzji wyłączającej z grupy osób opłacających podatki obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu podatnik może w terminie określonym w § 10 ust. 1 złożyć odwołanie, a od decyzji zmieniającej wysokość ryczałtu — może w tymże terminie złożyć odwołanie lub zrzec się ryczałtu.

§ 15. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 1956 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób wykonujących niektóre przemysły i usługi bądź trudniących się handlem (Dz. U. z 1957 r. Nr 2, poz. 8, z 1958 r. Nr 8, poz. 26 i z 1961 r. Nr 17, poz. 89).

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1963.

Minister Finansów: J. Albrecht

9

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 stycznia 1963 r.

w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób prowadzących zakłady rzemieślnicze.

Na podstawie art. 11 i art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) oraz art. 3, art. 76 ust. 3 i art. 101 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na wniosek podatnika podatki obrotowy i dochodowy pobiera się w formie ryczałtu od osób prowadzących zakłady rzemieślnicze, jeżeli osoby te:

- 1) posiadają zezwolenie, a jeżeli w myśl obowiązujących przepisów na wykonywane rzemiosło nie jest wymagane zezwolenie — posiadają kartę rzemieślniczą i wykonują rzemiosło w ramach posiadanego uprawnienia (zezwoleń lub karty rzemieślniczej);
- 2) zatrudniają w zakładzie rzemieślniczym nie więcej niż cztery osoby, nie licząc małżonka oraz uczniów zatrudnionych na podstawie pisemnej umowy o naukę, zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej;
- 3) osiągnęły w roku poprzedzającym rok podatkowy obrót nie przekraczający 660.000 zł w stosunku rocznym, a w roku podatkowym osiągają obrót nie przekraczający 660.000 zł;
- 4) poza obejściem, w którym mieści się zakład rzemieślniczy, nie utrzymują więcej niż jednego stałego miejsca przyjmowania zamówień bądź jednego stałego miejsca sprzedaży, przy czym zarówno w zakładzie rzemieślniczym, jak i w stałym miejscu sprzedaży, są sprzedawa-

ne tylko wyroby własnej produkcji; zastrzeżenie to nie dotyczy wyrobów obcej produkcji, jeżeli stanowią one niezbędny dodatek do gotowego i związanego z wykonywanym rzemiosłem wyrobu własnej produkcji. W tym przypadku, jeśli zakład rzemieślniczy i punkt przyjmowania zamówień bądź stałe miejsce sprzedaży znajdują się w miejscowościach, w których obowiązują różne stawki ryczałtu kwotowego, ryczałt kwotowy pobiera się w wysokości właściwej dla miejscowości, dla której jest ustalona wyższa stawka;

- 5) nie korzystają przy wykonywaniu rzemiosła z usług osób nie zatrudnionych w zakładzie rzemieślniczym oraz z usług innych zakładów rzemieślniczych lub przedsiębiorstw; nie wyłącza jednak pobierania ryczałtu korzystanie z usług:
 - a) zakładów cholewkarskich przez zakłady szewskie,
 - b) zakładów stolarskich przez zakłady tapicerskie i odwrotnie,
 - c) zakładów szklarskich przez zakłady stolarskie,
 - d) zakładów blacharskich, elektromechanicznych, brązowniczych, spawalniczych, odlewniczych i tokarskich (w drzewie i metalu) przez inne zakłady rzemieślnicze w zakresie wykonywania usług, których rzemieślnik przyjmujący zlecenie nie może wykonać we własnym zakładzie rzemieślniczym,
 - e) pozostałych zakładów rzemieślniczych pokrewnych branż, jeżeli świadczenia w zakresie korzystania z usług innych zakładów nie przekraczają 5% rocz-

nego obrotu zakładu rzemieślniczego, zlecającego wykonanie usług;

- 6) nie wykonują innych świadczeń podlegających podatkom obrotowemu; zastrzeżenie to dotyczy również członków ich rodziny, których dochody z mocy przepisów o podatku dochodowym podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem tych osób; nie wyłącza jednak pobierania podatku w formie ryczałtu wykonywanie przez małżonka we własnym imieniu świadczeń podlegających opodatkowaniu podatkami obrotowym i dochodowym w formie karty podatkowej.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 nie ma zastosowania do podatników rozpoczynających działalność gospodarczą, wymagającą posiadania tylko karty rzemieślniczej, którzy wprowadzili jej nie posiadają, lecz w okresie pół roku od rozpoczęcia działalności gospodarczej przedstawia ją organowi finansowemu. W tym okresie podatnicy ci są obowiązani uiszczać ryczałt podwyższony o 10%. Obowiązek uiszczania podwyższonego ryczałtu ustaje z końcem miesiąca, w którym zostanie przedłożona organowi finansowemu karta rzemieślnicza. Jeżeli podatnik nie przedstawi karty rzemieślniczej w powyższym terminie, traci prawo do korzystania z ryczałtu od dnia pierwszego następnego miesiąca po upływie tego terminu. W indywidualnych, szczególnie uzasadnionych przypadkach, na wniosek podatnika i za zgodą właściwego do spraw przemysłu organu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, termin do przedłożenia uprawnienia może być przedłużony o dalsze pół roku.

3. Przepisy rozporządzenia mają również zastosowanie w przypadkach, gdy zakład rzemieślniczy stanowi własność kilku osób, pod warunkiem, że jest on prowadzony na podstawie uprawnienia wymieniającego wszystkich współwłaścicieli oraz że łączna ilość współników, zatrudnionych pracowników i członków rodziny nie przekracza pięciu osób. Do wspomnianej liczby pięciu osób nie wlicza się uczniów w liczbie nie większej niż pięciu, zatrudnionych na podstawie pisemnej umowy o naukę, zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej, oraz małżonków współwłaścicieli w liczbie nie większej niż dwóch. W tym przypadku przy ustalaniu wysokości ryczałtu kwotowego przyjmuje się, że zakład jest prowadzony przez rzemieślnika z odpowiednią ilością zatrudnionych (nie więcej niż cztery osoby).

4. Nie wyłącza korzystania z ryczałtu przekroczenie granicy obrotu określonej w ust. 1 pkt 3, jeżeli zostało to spowodowane świadczeniami wykonywanymi na eksport, od których podatnik na podstawie szczególnych przepisów opłaca podatek obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu. Natomiast w przypadku, gdy podatnik wykonuje świadczenia na eksport, nie objęte oddzielną ryczałtową formą opodatkowania, nie wyłącza korzystania z ryczałtu wzrost obrotu określonego w ust. 1 pkt 3, ale nie więcej niż o 10%. Okoliczność ta powinna być uprzednio zgłoszona organowi finansowemu, a następnie odpowiednio udokumentowana.

5. Zatrudnionego w zakładzie rzemieślniczym w charakterze czeladnika jednego z wyszkolonych w tym zakładzie uczniów nie uważa się przez okres 12 miesięcy po złożeniu przez tego ucznia egzaminu czeladniczego za pracownika najemnego, a traktuje się go jako ucznia, jeżeli zakład rzemieślniczy jest prowadzony przy zatrudnieniu nie więcej niż jednego pracownika najemnego, który został w tym zakładzie już uprzednio wyszkolony na czeladnika i jeżeli zakład nie zmienił w istotnym stopniu rodzaju wykonywanych świadczeń, a w szczególności jeżeli nie przeszedł ze świadczenia usług na produkcję towarową. O zatrudnieniu w charakterze czeladnika wyszkolonego ucznia podatnik jest obowiązany zawiadomić wydział finansowy w terminie 7 dni, licząc od dnia zatrudnienia, dołączając jednocześnie dowód

stwierdzający datę złożenia przez tego ucznia egzaminu czeladniczego; warunek, iż pracownik najemny powinien być uprzednio wyszkolony na czeladnika w zakładzie rzemieślniczym, w którym jest zatrudniony, nie odnosi się do usługowych zakładów rzemieślniczych, wykonujących świadczenia usług dla ludności w zakresie następujących rodzajów (specjalności) rzemiosł:

- 1) bednarstwo,
- 2) bielizniarstwo — damskie, męskie, dziecięce, pościelowe, wyrób kołder,
- 3) blacharstwo — budowlane, karoseryjne, naczyniowe, naprawa chłodziarek,
- 4) brązownictwo,
- 5) budowa dróg,
- 6) budownictwo,
- 7) cerowanie artystyczne,
- 8) ciesielstwo,
- 9) czapnictwo,
- 10) drukarstwo,
- 11) dekarstwo,
- 12) elektromechanika — grzejnicza, medyczna, samochodowa, silnikowa, elektromiernictwo,
- 13) farbiarstwo,
- 14) fotografowanie,
- 15) fryzjerstwo,
- 16) garncarstwo — naprawa przedmiotów z porcelany,
- 17) gorseciarstwo,
- 18) grawerstwo — emalierstwo, grawerstwo,
- 19) hafciarstwo — koronkarstwo, mereżkarstwo, szmuklerstwo, wyszywanie na tkaninach,
- 20) instalatorstwo centralnego ogrzewania,
- 21) instalatorstwo chłodziarek,
- 22) instalatorstwo elektryczne,
- 23) instalatorstwo gazowe,
- 24) instalatorstwo wodociągowo-kanalizacyjne,
- 25) instrumentarstwo muzyczne — lutnictwo, naprawa fortepianów, pianin, harmonii oraz instrumentów dętych drewnianych i metalowych, naprawa instrumentów perkusyjnych, strojenie instrumentów klawiszowych,
- 26) introligatorstwo — oprawa książek,
- 27) kamieniarstwo,
- 28) kapelusznictwo — damskie, czyszczenie i odświeżanie kapeluszy męskich,
- 29) kołodziejstwo,
- 30) kominiarstwo,
- 31) kowalstwo — artystyczne, pojazdowe, naprawa maszyn i narzędzi rolniczych;
- 32) krawiectwo damskie — miarowe ciężkie, miarowe lekkie, dziecięce,
- 33) krawiectwo męskie — miarowe cywilne, miarowe mundurkowe, krawiectwo skórzane,
- 34) kuśnierstwo,
- 35) lakiernictwo,
- 36) malarstwo,
- 37) malowanie na tkaninach,
- 38) mechanika gaśnic i urządzeń przeciwpożarowych;
- 39) mechanika maszyn,
- 40) mechanika ortopedyczna,
- 41) mechanika precyzyjna,
- 42) optyka,
- 43) parasolnictwo,
- 44) powroźnictwo,
- 45) pozłotnictwo,
- 46) radiomechanika,
- 47) rękawicznictwo — skórzane,
- 48) rymarstwo — kaletnictwo, rymarstwo sportowe, siodlarstwo pojazdowe, wyrób i naprawa uprząży,
- 49) stolarstwo — budowlane, meblowe, sportowe, rzeźbiarstwo w drzewie, wyrób trumien,

- 50) szewstwo — wyrób i naprawa obuwia,
- 51) szewstwo ortopedyczne,
- 52) szklarstwo — budowlane, pojazdowe, oprawa obrazów, szlifierstwo szkła,
- 53) skutnictwo,
- 54) sztukatorstwo,
- 55) ślusarstwo — naprawa maszyn, naprawa rowerów, nożownictwo, pilnikarstwo, spawalnictwo, ślusarstwo ogólne, ślusarstwo budowlane, tokarstwo w metalu, naprawa narzędzi, naprawa wag,
- 56) ślusarstwo samochodowe i motocyklowe,
- 57) tapicerstwo,
- 58) wiertnictwo studzien (również kopanie studzien),
- 59) wulkanizatorstwo,
- 60) wyrób broni i amunicji,
- 61) wyrób i naprawa wiecznych piór i ołówków automatycznych — naprawa wiecznych piór i ołówków automatycznych,
- 62) zabawkarstwo — naprawa zabawek i lalek,
- 63) zduństwo,
- 64) zegarmistrzostwo,
- 65) żaglownictwo.

6. Ulga podatkowa z tytułu szkolenia uczniów, o której mowa w ust. 5, przysługuje na dwóch uczniach wyszkolonych i zatrudnionych w danym zakładzie rzemieślniczym w charakterze czeladników, jeżeli zakład ten:

- 1) jest prowadzony bez zatrudnienia innych poza tymi wyszkolonymi uczniami pracowników najemnych i wykonuje usługi dla ludności w zakresie rodzajów (specjalności) rzemiosł wymienionych w ust. 5,
- 2) jest prowadzony na terenie miejscowości o liczbie mieszkańców do 25.000 przy zatrudnieniu poza tymi wyszkolonymi uczniami nie więcej niż dwóch pracowników najemnych i wykonuje usługi dla ludności w zakresie następujących rodzajów (specjalności) rzemiosł:
 - a) elektromechanika grzejnicza, samochodowa, silnikowa,
 - b) instalatorstwo centralnego ogrzewania,
 - c) instalatorstwo elektryczne,
 - d) instalatorstwo gazowe,
 - e) instalatorstwo wodociągowo-kanalizacyjne,
 - f) instrumentarstwo muzyczne — lutnictwo, naprawa fortepianów, pianin, harmonii oraz instrumentów dętych drewnianych i metalowych, naprawa instrumentów perkusyjnych, strojenie instrumentów klawiszowych,
 - g) kołodziejstwo,
 - h) kowalstwo — artystyczne, pojazdowe, naprawa maszyn i narzędzi rolniczych,
 - i) radiomechanika,
 - j) rymarstwo — kaletnictwo, rymarstwo sportowe, siodlarstwo pojazdowe, wyrób i naprawa uprząży,
 - k) ślusarstwo — ślusarstwo ogólne,
 - l) ślusarstwo samochodowe i motocyklowe,
 - ł) wiertnictwo studzien (również kopanie studzien).

Przepis ust. 5 co do zawiadomienia o zatrudnieniu i co do udowodnienia wyszkolenia stosuje się odpowiednio.

7. Za usługowe zakłady wykonujące świadczenia usług dla ludności w rozumieniu ust. 5 i 6 uważa się zakłady, w których obrót, osiągnięty z tytułu wykonywania tych usług, wynosi co najmniej 50% w miejscowościach do 10 tysięcy mieszkańców, a w pozostałych miejscowościach — co najmniej 60% ogólnego obrotu.

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się:

- 1) do osób wykonujących rzemiosła: cukiernictwo, dziewiarstwo, garbarstwo, kilimiarstwo, krawiectwo damskie konfekcyjne i półmiarowe, krawiectwo męskie konfek-

cyjne i półmiarowe, kuchmistrzostwo, piekarstwo, pończosznictwo, rzeźnictwo i wędliniarstwo (również z mięsa końskiego), tkactwo, wyrób przedmiotów ze sztucznych tworzyw oraz złotnictwo;

2) do osób opłacających podatki obrotowy i dochodowy w formie karty podatkowej;

3) do osób wykonujących rodzaje (specjalności) rzemiosł objęte tabelami stawek ryczałtu kwotowego, z wyjątkiem zakładów usługowych w rozumieniu § 1 ust. 7, których należności z tytułu podatków obrotowego i dochodowego obliczone na zasadach ogólnych oczywiście przekraczałyby górne granice stawek ryczałtu kwotowego określone w tabelach tego ryczałtu dla danego rodzaju (specjalności) rzemiosła, danego rodzaju świadczeń, ilości osób zatrudnionych i rodzaju miejscowości. W tym przypadku dla ustalenia, czy należności z tytułu podatków obrotowego i dochodowego obliczone na zasadach ogólnych przekroczyłyby górne granice stawek ryczałtu kwotowego, nie bierze się pod uwagę części obrotu będącego wynikiem pracy małżonka, uczniów, a także czeladników, których w myśl przepisów § 1 ust. 5 i 6 nie traktuje się jako pracowników najemnych.

§ 3. Osoby opłacające ryczałt obowiązane są corocznie zgłosić obowiązek podatkowy i uiścić opłatę związaną z tym zgłoszeniem.

§ 4. 1. Ryczałt obejmuje należność podatkową ze źródeł przychodów objętych ryczałtem. Jeżeli podatnik osiąga dochody z innych źródeł przychodów podlegających tylko podatkowi dochodowemu, dochody te podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym na zasadach ogólnych; do dochodu osiąganego z tych innych źródeł przychodów stosuje się skalę podatkową, odpowiadającą dochodowi osiągniętemu ze wszystkich przychodów (łącznie z dochodem ze źródeł objętych ryczałtem).

2. Zmiana wysokości ryczałtu w następnym roku podatkowym może nastąpić tylko w przypadkach, gdy zakres lub rozmiar działalności gospodarczej oraz warunki wykonywania czynności, z których przychody podlegają ryczałtowi, uległy istotnym zmianom w porównaniu do roku poprzedniego bądź gdy zostały stwierdzone okoliczności wskazujące na to, że ryczałt za rok ubiegły był ustalony w wysokości oczywiście za niskiej.

3. Podatnicy opłacający ryczałt wolni są od przewidzianych w przepisach o postępowaniu podatkowym i o zobowiązaniach podatkowych obowiązków w zakresie prowadzenia ksiąg, składania zeznań podatkowych, miesięcznych deklaracji o obrocie i dochodzie oraz opłacania zaliczek miesięcznych na podatki obrotowy i dochodowy. Podatnicy ci obowiązani są jednak wydawać — zgodnie z przepisami o postępowaniu podatkowym — kolejno numerowane rachunki stwierdzające sprzedaż wyrobów lub wykonanie świadczenia usług oraz przechowywać w kolejności numerów kopie tych rachunków. Obowiązek posiadania i przechowywania rachunków na zakupiony towar oraz ewidencji tych rachunków regulują odrębne przepisy.

§ 5. Ryczałt pobiera się w postaci ryczałtu kwotowego lub ryczałtu umownego.

§ 6. 1. Stawki ryczałtu kwotowego określone są w tabelach ryczałtu kwotowego, które są ustalone osobnym rozporządzeniem.

2. Dla tych rodzajów (specjalności) rzemiosł, dla których są ustalone w tabelach stawki ryczałtu kwotowego, ryczałt w postaci ryczałtu umownego może być ustalony tylko w uzasadnionych przypadkach, gdy rozmiar działalności go-

spodarczej podatnika tak znacznie odbiega od rozmiaru przeciętnej tego rodzaju działalności:

- 1) że stawki ryczałtu kwotowego byłyby dla podatnika oczywiście za wysokie;
- 2) że stawki ryczałtu kwotowego byłyby dla podatnika oczywiście za niskie, a podatnik prowadzi zakład rzemieślniczy wykonujący świadczenia usług dla ludności (§ 1 ust. 7).

§ 7. 1. Podatnicy objęci przepisami rozporządzenia opłacają ryczałt, jeśli przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego złożą wnioski o zaliczenie do ryczałtu.

2. W razie niezgłoszenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, istnieje obowiązek opłacania podatku obrotowego i podatku dochodowego na zasadach ogólnych, a co do obowiązku i sposobu prowadzenia ksiąg — stosuje się przepisy o tych księgach.

§ 8. 1. Wnioski o zaliczenie do ryczałtu rozpatruje i orzeka o wysokości tego ryczałtu lub odmowie przyznania go:

- 1) komisja podatkowa, działająca przy udziale kierownika organu finansowego pierwszej instancji oraz przedstawiciela terenowego cechu — w zakresie ryczałtu umownego oraz w przypadkach określonych w § 2 pkt 3 i § 6 ust. 2;
- 2) organ finansowy w pozostałych przypadkach.

2. Przy wydawaniu orzeczeń bierze się pod uwagę wszystkie istotne okoliczności, mające znaczenie dla zaliczenia i wysokości ryczałtu bądź odmownego załatwienia wniosku podatnika o zaliczenie do ryczałtu.

§ 9. 1. Organ finansowy — po zasięgnięciu opinii komisji podatkowej — może obniżyć wysokość ryczałtu kwotowego dla osób:

- 1) które ukończyły do dnia 1 stycznia roku podatkowego 60 lat, oraz dla osób, które zostały uznane za inwalidów lub które utraciły zdolności zarobkowania w stopniu odpowiadającym co najmniej III grupie inwalidów — do 50% pod warunkiem niezatrudniania w zakładzie innych osób prócz uczniów i małżonka, a w braku małżonka — prócz jednej osoby, pozostającej we wspólnym gospodarstwie domowym;
- 2) które zatrudniają inwalidów lub osoby, które utraciły zdolności zarobkowania w stopniu odpowiadającym co najmniej III grupie inwalidów — do 10% na każdego inwalidę.

Utratę zdolności zarobkowania z powodu inwalidztwa należy udowodnić orzeczeniem komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia.

2. Okoliczności wymienione w ust. 1 powinny być również wzięte pod uwagę przy ustalaniu wysokości ryczałtu umownego.

3. Przy ustalaniu wysokości ryczałtu nie uwzględnia się przerw w działalności gospodarczej podatnika.

§ 10. Organ finansowy zawiadamia podatnika o orzeczeniu w sprawie zaliczenia do ryczałtu i jego wysokości oraz w sprawie odmownego załatwienia wniosku o zaliczenie do ryczałtu.

§ 11. 1. Od orzeczenia przysługuje podatnikowi prawo wniesienia odwołania w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

2. Odwołanie podlega rozpatrzeniu przez komisję podatkową, działającą przy udziale kierownika organu finansowego pierwszej instancji oraz przedstawiciela terenowego cechu i w obecności podatnika. Jeśli podatnik na wezwanie nie zgłosi się, odwołanie może być rozpatrzone w jego nieobecności.

3. Od decyzji wydanej w trybie określonym w ust. 2 przysługuje podatnikowi w terminie dwutygodniowym prawo zrzeczenia się ryczałtu bądź żądania, aby jego odwołanie zostało rozpatrzone przez organ finansowy drugiej instancji. W razie niezrzeczenia się ryczałtu w tym terminie bądź niewniesienia żądania, aby odwołanie zostało rozpatrzone przez organ finansowy drugiej instancji — orzeczenie staje się ostateczne.

4. W razie zrzeczenia się opłacania ryczałtu powstaje obowiązek opłacania podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych. Obowiązek prowadzenia ksiąg powstaje w tym przypadku od pierwszego dnia miesiąca następującego po zrzeczeniu się ryczałtu.

5. W razie zgłoszenia żądania, aby odwołanie zostało rozpatrzone przez organ finansowy drugiej instancji, odwołanie to podlega rozpatrzeniu na zasadach, przewidzianych w przepisach o postępowaniu podatkowym dla załatwiania odwołań.

§ 12. 1. Ryczałt płatny jest bez wezwania organu finansowego w 12 ratach miesięcznych do dnia 7 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. Do czasu doręczenia orzeczenia ustalającego ryczałt, podatnicy, którzy złożyli wniosek o zaliczenie do ryczałtu, obowiązani są wpłacać w terminie przewidzianym w ust. 1 na poczet ryczałtu kwoty odpowiadające miesięcznej wysokości ryczałtu za rok ubiegły, a w razie opłacania w ubiegłym roku podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych — kwoty odpowiadające zaliczce, przypadającej za miesiąc grudzień ubiegłego roku. Podatnicy, którzy rozpoczną wykonywanie świadczeń w ciągu roku podatkowego, obowiązani są wpłacać kwoty odpowiadające zaliczce, obliczonej na podstawie obrotów i dochodów za miesiąc ubiegły. Jeśli wpłacona kwota okaże się mniejsza od kwoty przypadającej do uiszczenia na mocy orzeczenia ustalającego ryczałt na bieżący rok podatkowy, powstałą różnicę podatnicy obowiązani są wpłacić w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia zawiadomienia o orzeczeniu.

3. W razie uzasadnionej czasowej przerwy w wykonywaniu świadczeń, spowodowanej szczególnymi okolicznościami, np. dłuższą chorobą, wypoczynkiem, powołaniem na ćwiczenia wojskowe, trwającej nieprzerwanie co najmniej 15 dni, nie pobiera się ryczałtu za pełny okres trwania przerwy w wysokości 1/30-miesięcznej raty ryczałtu za każdy dzień przerwy; warunkiem zastosowania tego przepisu jest zgłoszenie przerwy przez podatnika w terminie siedmiu dni po powstaniu okoliczności powodujących przerwę.

4. W razie rozpoczęcia w ciągu roku podatkowego wykonywania świadczeń podlegających ryczałtowi, obowiązek zapłacenia pełnej ustalonej kwoty ryczałtu powstaje poczynając od miesiąca, w którym rozpoczęło wykonywanie świadczeń.

5. W razie zaprzestania w ciągu roku wykonywania świadczeń podlegających ryczałtowi, zgłoszonego w trybie przewidzianym w przepisach o postępowaniu podatkowym, nie pobiera się ryczałtu za czas od miesiąca następującego po zaprzestaniu wykonywania świadczeń.

§ 13. Podatnicy opłacający ryczałt obowiązani są zawiadomić organ finansowy w terminie siedmiu dni o zmianach, jakie zaszły w stosunku do stanu faktycznego podanego we wniosku:

- 1) które uzasadniają powstanie obowiązku podatkowego na zasadach ogólnych;
- 2) które nie powodują następstw określonych w pkt 1, lecz mają wpływ na wysokość ryczałtu, mianowicie o zmianach w stanie zatrudnienia, o zmianach miejsca wyko-

nywanych świadczeń oraz o zmianach rodzaju wykonywanych świadczeń.

§ 14. 1. Podatnicy opłacający ryczałt na zasadach rozporządzenia zostaną wyłączeni z grupy osób opłacających ryczałt i opłacać będą podatki obrotowy i dochodowy na zasadach ogólnych na podstawie decyzji właściwego organu finansowego:

- 1) za część roku podatkowego — w razie zawiadomienia o utracie warunków do opłacania ryczałtu z wyjątkiem przypadku przekroczenia granicy obrotu, określonej w § 1 ust. 1 pkt 3 i ust. 4; w tych przypadkach wyłączenie obejmuje część roku podatkowego, poczynając od miesiąca następującego po powstaniu wymienionych okoliczności;
- 2) za cały rok podatkowy — w razie:
 - a) stwierdzenia przez organ finansowy istotnej niezgodności ze stanem faktycznym danych zawartych we wniosku (§ 7) lub zawiadomieniu (§ 13) bądź stwierdzenia, że podatnik nie przestrzega przepisów w zakresie wydawania, posiadania, ewidencjonowania i przechowywania rachunków (§ 4),
 - b) niezawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do opłacania ryczałtu oraz niezawiadomienia o zwiększeniu stanu zatrudnienia, o zmianie miejsca wykonywania świadczeń i o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń, powodujących wyższą opłatę ryczałtu,
 - c) przekroczenia granicy obrotu, określonej w § 1 ust. 1 pkt 3 i ust. 4.

2. Organ finansowy orzeka o wyłączeniu z ryczałtu na podstawie materiału dowodowego.

3. W razie wyłączenia podatnika z grupy osób opłacających ryczałtowany podatek za część roku podatkowego (ust. 1 pkt 1) za podstawę do ustalenia podatku dochodowego za okres nie objęty ryczałtem przyjmuje się dochód osiągnięty w tym okresie i stosuje się do niego stopę podatku odpowiadającą dochodowi obliczonemu w stosunku rocznym.

4. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 2 lit. a) i b) wyłączenie z grupy osób opłacających ryczałtowany podatek i opłacanie podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych następuje niezależnie od ciąży na podatniku odpowiedzialności na podstawie przepisów ustawy karnej skarbowej.

5. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 2 kwoty wpłacone tytułem ryczałtowanego podatku zalicza się na podatek dochodowy za dany rok podatkowy, nadwyżkę zaś — na podatek obrotowy.

6. W razie wyłączenia z grupy osób opłacających ryczałtowany podatek (ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. c), jeżeli podatnik zawiadomi organ finansowy o utracie warunków do opłacania ryczałtu, obowiązek założenia właściwych ksiąg powstaje od pierwszego dnia miesiąca, w którym nastąpiła utrata tych warunków.

§ 15. 1. Zmiana wysokości ryczałtu następuje w trybie przewidzianym w § 8, w razie zawiadomienia o zmianie w stanie zatrudnienia, o zmianie miejsca wykonywania świadczeń oraz o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń, poczynając od miesiąca, w którym miały miejsce okoliczności uzasadniające zmiany.

2. Orzeczenie zmieniające wysokość ryczałtu powinno zawierać datę, od której następuje zmiana.

3. Jeżeli w następstwie zmian, o których mowa w ust. 1, należałoby obniżyć wysokość ryczałtu, organ finansowy ogranicza tymczasowo pobór miesięcznych rat ryczałtu o kwotę, o jaką należałoby ograniczyć ryczałt, a po zakończeniu roku podatkowego wydaje decyzję zmieniającą wysokość ryczałtu, biorąc pod uwagę całoroczną działalność podatnika.

4. Jeżeli podatnik zawiadomi organ finansowy, iż z powodu szczególnych okoliczności zatrudni na krótki okres czasu (nie dłuższy niż miesiąc) większą ilość osób, niż było przyjęte przy ustalaniu ryczałtu, i okoliczność ta zostanie potwierdzona przez terenowy cech — nie traci prawa do opłacania ryczałtu, jeśli obrót roczny nie przekroczy granic określonych w § 1, natomiast wysokość ryczałtu za ten jeden miesiąc ulega podwyższeniu; podwyżka wynosi:

- 1) przy ryczałcie kwotowym — różnicę pomiędzy miesięczną stawką ryczałtu kwotowego ustaloną przy dotychczasowym zatrudnieniu a miesięczną stawką określoną dla danego rodzaju (specjalności) rzemiosła w tabeli ryczałtu kwotowego dla ilości osób zatrudnionych przez ten miesiąc;
- 2) przy ryczałcie kwotowym w przypadku, gdy liczba osób zatrudnionych przekroczy w tym miesiącu cztery osoby, oraz przy ryczałcie umownym — kwotę wynikającą z przemnożenia miesięcznej kwoty ustalonego ryczałtu, przypadającej proporcjonalnie na jedną osobę przy dotychczasowym zatrudnieniu przez ilość osób dodatkowo zatrudnionych przez ten miesiąc.

§ 16. Od decyzji wyłączającej z grupy osób opłacających podatki obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu podatnik może w terminie określonym w § 11 ust. 1 złożyć odwołanie, a od decyzji zmieniającej wysokość ryczałtu — może w tymże terminie złożyć odwołanie lub zrzec się ryczałtu.

§ 17. W roku podatkowym 1963 przepis § 1 ust. 2 stosuje się również do podatników, którzy wykonywali działalność podlegającą opodatkowaniu podatkami obrotowym i dochodowym w formie ryczałtu przed dniem 1 stycznia 1963 r.

§ 18. 1. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 8 grudnia 1956 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób prowadzących zakłady rzemieślnicze (Dz. U. z 1956 r. Nr 60, poz. 290, z 1958 r. Nr 8, poz. 24, z 1959 r. Nr 42, poz. 267, z 1960 r. Nr 25, poz. 145 i Nr 60, poz. 346 oraz z 1961 r. Nr 34, poz. 172).

2. Pozostają jednak w mocy:

- 1) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 stycznia 1958 r. w sprawie tabel stawek ryczałtu kwotowego podatków obrotowego i dochodowego od osób prowadzących niektóre zakłady rzemieślnicze (Dz. U. Nr 10, poz. 36),
- 2) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 3 września 1958 r. w sprawie nałożenia na niektórych rzemieślników opłacających podatki obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu obowiązku posiadania rachunków na zakupiony towar (Dz. U. Nr 66, poz. 322).

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1963.

Minister Finansów: J. Albrecht